

Ed. 554. Frumvarp til laga [237. mál]

um breyting á lögum nr. 29 1963 um lífeyrissjóð starfsmanna ríkisins.

(Lagt fyrir Alþingi á 93. löggjafarþingi, 1972—1973.)

1. gr.

Í lok 12. gr. laganna komi ný málsgrein, er hljóði svo:

Á meðan starfsmaður gegnir áfram starfi, eftir að hann hefur verið frá því leystur, eða hann fær af öðrum ástæðum áfram greidd óskert laun, sem starfinu fylgja, á hann ekki jafnframt rétt til lífeyris.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi. Eigi er með lögnum skert lífeyrisréttindi, sem áunnin eru fyrir gildistöku þeirra.

Athugasemdir við lagafrumvarp þetta.

Frumvarpið miðar að því að setja skýrar reglur um, hvenær lífeyrisgreiðslur til ríkisstarfsmanna hefjist. Einnig á það að koma í veg fyrir, að starfsmenn, er njóta óskertra launa, eftir að þeir hafa látið af stöðu sinni (eftirlauna), geti jafnframt átt kröfu til lífeyris. Verður það að teljast óeðlilegt og getur haft misrétti í för með sér.

Um 1. gr.

Í þessari grein eru settar skýrari reglur um, hvenær lífeyrisgreiðslur til starfsmanna hefjist. Talsvert tíðkast, að starfsmenn gegni stöðu sinni áfram um stundarsakir, eftir að þeir hafa fengið lausn fyrir aldurs sakir eða af öðrum ástæðum. Á meðan starfsmaður gegnir starfi sínu áfram með þessum hætti, verður ekki talin ástæða til að hann taki jafnframt lífeyri. Á hinn bóginn er ekki ætlunin með reglu þessari að skerða lífeyrisgreiðslur til lífeyrisþega, sem fenginn hefur verið til þess í öðrum tilvikum að gegna um tíma tilteknu starfi.

Þá eru dæmi þess, að lífeyrir sé samkvæmt lögum óháður því, hvort sá starfsmaður, sem hans nýtur, á jafnframt rétt til eftirlauna. Þannig eiga umboðsstarfalausir dómara, þ. e. hæstaréttardómara, sem veitt er lausn frá embætti eftir 65 ára aldur, rétt til embættislauna óháð rétti til lífeyris.

Samkvæmt framansögðu getur starfsmaður nú notið lífeyris og eftirlauna, sem geta farið langt fram úr þeim launum, sem almennt fylgja starfi. Er frumvarpið á því sjónarmiði reist, að þessir hættir á greiðslu lífeyris séu óeðlilegir og geti leitt til misréttis. Þykir því rétt, enda þótt allsherjarendurskoðun lífeyrislöggjafarinnar hafi ekki farið fram, að leiða nú þegar þá reglu í lög, að starfsmaður geti ekki tekið samtímis bæði lífeyri og eftirlaun.

Um 2. gr.

Samkvæmt núgildandi lögum geta tilteknir starfsmenn, svo sem núverandi hæstaréttardómara, áunnið sér rýmri lífeyrisrétt en 1. gr. kveður á um. Þykir ekki réttlæt看legt að svipta þessa starfsmenn slíkum áunnum rétti endurgjaldslaust, hvort sem lífeyrisgreiðslur til þeirra eru hafnar eða ekki. Er valin sú leið í frumvarpinu, að ekki skal hróflað við lífeyrisrétti, sem áunnin getur talizt við gildistöku laganna.